

Meer zichtbaarheid

De voorbereidingen voor de nieuwe onderwijsperiode vragen van mij en mijn collega's de nodige organisatorische flexibiliteit. We kunnen op de campus lesgeven, maar niet bij alle vakken met alle studenten in de zaal. We kunnen als docententeam weliswaar denken klaar te staan om les te geven, maar bij besmetting van een van ons moeten we onmiddellijk gaan improviseren, en die besmettingen komen er nu eenmaal, of beter: zijn er al. En ja, we zijn gaandeweg best wel handig(er) met middelen als Zoom, Teams en elektronische leeromgevingen geworden, en kunnen daarmee inmiddels dan ook het nodige voor elkaar krijgen. Toch vergt het steeds de nodige extra tijd en inspanning om je onderwijs op de rails te krijgen (en te houden als bijvoorbeeld overheidsmaatregelen wijzigen), en kost het in het bijzonder meer moeite om in contact te blijven met de studenten. Voor hen is het ook steeds van week tot week maar zien hoe het loopt, of zelfs van dag tot dag: on campus, online, hybride. Het maakt het voor beide partijen lastiger om de wiskunde voorop te laten staan en een levendig gesprek daarover aan te gaan voor, tijdens en na de colleges, zoals we gewend waren. Een student stelt digitaal zo gauw niet meer even dat simpele maar voor hem of haar zo belangrijke vraagje.

Toch zijn er ook positieve kanten te ontwaren. Je kunt gemakkelijker op afstand met collega's werken (eigenlijk: je was eerder, althans ik, nauwelijks van de mogelijkheden op de hoogte), en vooral met collega's met wie je goed bekend bent kan een online overlegje heel efficiënt blijken te werken. Je sluit eerder aan bij een vergadering of seminar 'ver weg' omdat je niet hoeft te reizen. Kortom, we passen ons aan en doen lokaal varianten van dingen

die nu op allerlei plekken in de maatschappij aan het gebeuren zijn om de coronatijd het hoofd te bieden, binnen en buiten de wiskundeomgeving.

We worden in onze Nederlandse wiskundegemeenschap niet alleen digitaler, maar ook internationaler, en ook wordt de rol van wiskunde en de betrokkenheid van wiskundigen bij maatschappelijke kwesties steeds zichtbaarder. Het is geen zeldzaamheid meer om in de krant of een ander nieuwsmedium een wiskundige tegen te komen in een andere rol dan die van bewoner van een ivoren toren. Natuurlijk hebben we er niet in alle gebieden van de wiskunde evenveel mee te maken, al gaan bijvoorbeeld zaken met betrekking tot uitgevers ons allemaal aan, een bijdrage in deze aflevering maakt dat duidelijk. Statistiek is inmiddels een tak van wiskunde die én zichtbaar én niet meer weg te denken is uit onze maatschappij, maar ook al gauw tot commentaar leidt, zoals recent het geval was bij de plaatjes die Ernst Kuipers demonstreerde. Statistiek blijkt geen eenvoudige kant en klare toolbox te zijn en vereist de bekwame begeleiding van experts. Lees over Richard Gills betrokkenheid bij een buitenlands proces dat ons herinnert aan de zaak Lucia de Berk.

Wat me trouwens opviel aan mezelf in coronatijd: ik werd als vanzelf meer en meer aangetrokken tot wiskundig leesvoer, misschien maar goed ook voor een redacteur boekbesprekingen. ☞

Hans Sterk, redacteur boekbesprekingen

Faculteit Wiskunde en Informatica, Technische Universiteit Eindhoven